

це искалъ да стане миръ. Той заповѣдалъ да направетъ на брѣгъ тъ при Космидина (до Влахерна въ пристаниште то) въ морето единъ якъ одръ, дѣто да се видатъ. Между това царь Симеонъ пратилъ да запалатъ црѣквата св. Богородица при „Извори ти,“ да се знае, че не мисли за миръ. Византийскій царь отишълъ съ патриархъ Никола у Влахернската црѣква и на колѣна съ сълзи молилъ Св. Богородица, да умегчи неумолимо то и кораво срѣдце на високомѣрний Симеона и да го обърне на миръ. Слѣдъ това оградилъ се съ вѣрата, като съ нака броня, и излѣзълъ отъ црѣква. Оттамъ, обиколенъ съ оруженосци, отишълъ на мѣсто то, дѣто, штѣли да се видатъ. На петий день слѣдъ това, на 9-й септемвриа (924), на четири часъ тъ прѣзъ день тъ; царь Симеонъ дошълъ съ много войници, които имали штитове и копия златни, сребърни и мѣдни, и всички били облѣчени съ желѣзни брони. Кога дошълъ царь Симеонъ верѣдъ войници ти си, тии го поздравили на римскій езикъ като императоръ. Сенатъ тъ и синклитъ тъ гледали отъ градската стѣна всичко, што ставало тамъ. Казоватъ, царь Романъ се сдържалъ и не се уплашилъ отъ страшний неприятель да се върне назадъ, а прѣминалъ свободно прѣзъ българската войска, и дошълъ на одръ тъ да чака царь Симеона. Първень си дали заложници единъ другъ, послѣ българе ти прѣгледали добръ одръ тъ да нѣма нѣкоя игра, и тогава царь Симеонъ слѣзълъ отъ конь тъ, вѣскачилъ се на одръ тъ, и се приближилъ до Романа. Откакъ се поздравили, зели да се разговарятъ за миръ тъ. Романъ се молилъ повече на побѣдителя тъ си, отъ колко то да му прѣдлага прѣговори. *) Негово то смирение и моление умило стивили царь Симеона, та склонилъ и свѣрзали миръ. Послѣ се раздѣлили, и Романъ надарилъ богато царь Симеона. Казоватъ, кога се разговаряли двама та владалци, станало нѣшто чудно: надъ главити имъ дошли два орела, и тосъ часъ се раздѣлили, единий отишълъ камъ Цариградъ, а другий камъ Тракиа.

*) Романъ се молилъ на царь Симеона така: „Азъ съмъ чулъ, че си богобоязливъ и истиненъ християнинъ: докажи това на работа, недѣй вече убива и пролива крѣвь, направи миръ съ насъ християнети, не давай да се накръвяватъ рѣцѣти на християне ти съ крѣвь та на едновѣрнии ти . . . . Ти си човѣкъ, и тебе чака смъртъ и вѣскресение и съдъ. Днесъ живѣнешъ, а утрѣ ште станешъ прахъ. Съ какво ште се оправиишъ прѣдъ Бога за убиване то на невини ти? . . . . Ако искашъ имане? Азъ шта ти дамъ. Само запри рѣка та си отъ мечъ тъ, обикни миръ тъ и сговоръ тъ, та да се умири и твой тъ животь, и християне ти да си поотдъхнатъ отъ тегло то.“